

2 - 14	Listy z Červenej púšte
15 - 27	Briefe aus der Roten Wüste
28	Wildlife Crossing [Wildwechsel]
30	Late Spring Day [Vorsommertag]
32	Poem for O'Hara [Gedicht für O'Hara]
34	Heel Bar [Absatzbar]
36	Welcome to Quality of Life [Willkommen in der Lebensqualität]
37	All-Night Drugstore [Nachtapotheke]
39	The Wonderful 29th of November [Der schöne 29. November]
41	Night Piece [Nachtstück]
43	Waste, the Day (Vergeuden, den Tag)
45	Ben Nevis, Glasgow
46	Belle de Jour (Belle de Jour)

Listy z Červenej púšte

Príbehy zo zimy 2020 a z jari 2021

Acquaviva Picena a Berlín

Preskočili sme skorú jar, odohrala sa bez nás. Keď sme po dlhých mesiacoch vstúpili do domu, zistili sme, že v ňom žijú pavúky, lúčne koníky, bzdochy. Ako len mohli prežiť, keď tu v dedine predsa ľudia zomierali? Ale pekárova žena žije, aj jej staručká matka. Zariadili sme sa podľa seba. Deň má teraz dvadsaťštyri hodín vrátane noci. Čo budeme môcť pozbierať? Letné ovocie, jemné horské broskyne. Všetko narástlo vyššie. Malá húština na nás čaká a zíva. Kapusta a repa nás zásobovali. Mak a spánok, jedenie a nápoje to ne- zabudnúť? Čo sa prihodilo tým mužom, ktorí pol dňa hrali karty? Krajina je stále odolná, nesníva a konáre rastú ďalej. Olivový strom vrhajúci tieň, svetlo lámajúce sa cez konáre. Angelov bar je otvorený, akoby sa nič nestalo.

Keď sme prechádzali cez Červenú púšť, stáli na kraji cesty úradníci. Neboli to proroci v pravom zmysle slova. Povedali: Udržiavajte si odstup. Vzdialte sa jeden od druhého. Nechodte svojou cestou, vyhrabte si jamu, skryte sa do nej. My sme im verili: Rozum je kvet v močariskách. Nebo je z prachu.

TOM SCHULZ

Slnko, ako svetová banka. Obloha, šrotovisko pre hviezdy.
V Červenej púšti existujú zastávky a rýchlo-
vlaky jazdia do jedného bodu, odkiaľ niet návratu.
Smrť je praktická. Keď niekto umrie, objaví sa na
titulných stránkach. Tupí muži prikazujú životu
nech skončí. Všetky farby sú rovnaké. Čierna je viera.
Černejšia každá nádej. Keď niekto hovorí o láske,
strčia ho do prázdnej izby. To sme my, my sme
tí milujúci v citlivých púšťach.

Všetko vyrieši čas, čas nám všetko zráta. Dlhý
a školy, bankovky, ako len krochka čierne
prasa z Norcie. Všetko vyrieši slnko, svetlo a
lúče. Plastová stolička zostane po rokoch plastovou
stoličkou na pláži. A matka sedí rozkročená, voda
pomaly na ňu špliecha. A dom je zahalený do
pavučích sietí a lampa plná jemných ruží.
Ako lustre prechádzajú cez človeka, vzpriamené
ako jednotka, krivé ako ošarpaná strecha. A tam sa
matka sa kúpe v zmrzline a v torte a diet'a číta Marka
Twaina. A páv sa ráno zobudí ako kohút, a kikiríka
a kikiríka! Padá niekto zo strechy? Manželka odhodí svoje
stare handry. Pekné je znova pekné, škaredé
existuje len pre tupcov. Všetko prší z oblakov, všetko
možné a gekóni bleskovo švihajú do trhlín v múre.

Chlieb a voda z púšte. Čo bybol urobil robil otec,
keby tu ešte bol? Celý život zhromažďoval potraviny.
Nakupoval v kávu v akcii, konzervované mlieko, polievky
vo vrecúšku. “Človek potrebuje niečo teplé.”
V skrinkách mal vždy zásoby na večné časy.
My, povojnoví Nemci, sme háčkovali ochranné obaly na
záchodové dosky. V našom dvojtakte kyvkal hlavou
psíček na prístrojovej doske. Dnes, v roku 2020 znova
zhromažďujeme. Čo by robil otec? Aj on by si naložil
do nákupného vozíka tridsať jednorazových utierok?
Z dvojmetrovej vzdialenosti vidno jedno individuum, ktoré
vlečie domov kartón sójového mlieka. Všetci máme
strach z hodiniek v nás, že raz všetko zastane. Čas
už nie je náš priateľ. Zraniteľní sme, osamelo
pokašliavame medzi svojimi štyrmi stenami.

TOM SCHULZ

Všetky oči čakajúce na teba, jarnejúca, vzlietajúca,
keď sa približuje noc, ešte v poludňajšom slnku spiaca
ako dávno zatopené mesto, ako zabudnutý riadok v Alfame.
Vo vzlietani okrajových viet medzi májom a lienkou
Medzi múzou a muzikálnou obeťou. Keby si sa teraz
prebudil, bol by ten dom ženou, ktorá dojčí, ženou čo sa
stala svojím vlastným diet'at'om. Tou, čo vychovala strom
a nakrmila krík. Čo za plod je v nás? Všetky
ruky teba čakajú a my musíme oslobodiť figy od
trňov, skôr než nám svoju sladkosť vydajú.
V chladničke nestojí pohár so slivkovým pyrém – a nič
nie je chladnejšie ako rozlúčky pred ránom. Čo vidíš
za zatvorenými očami, to ako ide niekto po
ulici, ako za dievčatkom beží pes? Všetko, čo sa
za viečkami skrýva, to temnejúce, na teba sa pýta.

*Ked' sa usmieva, je krásna, ako bol tesárov syn.
Smrteľne krásna, vie, že chlieb je vzácnejší ako hostie.
A to, že slzy sú skutočné. Svoje modlitby zameriava
na kocúrnik, na portrét mladého muža. Šetrne
hospodárime s vodou, pohár vypijeme rozumne.
Vie, že jej manžel šúpe zeleninu, uvarí ju jemne.
Jemne, tak, ako sa moje ruky pamätajú na tvoju pokožku.
Ryža má oddelené zrnká. V piatok máme údené ryba.
Komora, naplnená vecami, predtuchami, sušeným mäsom.
Pane, spas nás, od konzerv, jednorazových pohárov! Na
Kvetnú nedeľu beží človek popri inom človeku. Z pásu
neschádza žiadne auto, spieva stehlík. Potom nastane ticho.
V kuchyni už celé týždne sedí múmia. Prívod vzduchu
uzavretý. Vzdialenosť je len trasa. Spomíname si
na prvý zákon o zemskej prít'ažlivosti.*

TOM SCHULZ

*Sme nahí sme malé cibul'ky alebo hrušky podľa toho,
ako to preložíme. Čierne korene zo zeme
ovocie mora, väčšinou nahé. Korene, ktoré rástli
na vzduchu a vo vode. Podľa toho ako to voľne
prebásnime. Boli sme zasiati a sejeme, naše ruky
zdieľajú a zdeľujú. Sme tí ktorí sejú, hovoríš.
V prvom mesiaci ležia konáre na zemi .
Niektó učesal Mesiac. Stromy sa pohybujú
v rúchách zo spánku a zrelosti
Prečo si, neskoro, ešte raz vyšla
z domu? Zvieratá sa zvliekajú z kože a
cibule. Veže, ktoré sa zobudili jedným
výkrikom, stoja mimo. Sme noc a
celí uslení, hrušky alebo kvety, podľa riad-
kovania – veľa slabík: ako mi chýbaš?*

Dni sa stávajú teraz čoraz temnejšími a čaj chladne. Polovica slnka a polovica, po niekoľkých hodinách vysušeného chleba.. Obrovské paradajky, dar z Rafaeleho záhrady, sme si rozkrojili, okraje červenej zóny. Mäso a osivo – to neprichádza od Boha, hovoria ľudia hore v dedine. Sme sprisahanci v súmraku. Vidíme znamenia nad hájom; drak svetielkuje síru, hmlu novembrový dážď – všetko sa stane zemou. Keď stojím pri otvorenom okne a vdýchnem nosnými dierkami vôňu vzduchu s dymom z dreva nad Acquavivou, už neleží nad touto krajinou nič jemné. Okúzľujúce len to, čo sa vo večerných hodinách ticho chveje, stráca kožušinu. Ved' ty vieš, oddelená čierna ruka napíše čísla , ktoré sa budú roznášať po okolí.

TOM SCHULZ

*Zimné včely, o ktorých veľa počúvame, sadajú
na biele kvety. Ich sosáky sajú a šepkajú,
prišli ste neskoro, meškáte. V tomto decembri
zostávajú palmy nežné a zemiakové byle
nat'ahujú krky. Hlava každého jedného, ktorý žije,
sa prediera zemskou kôrou. Koho je táto zem? To nikto
nepovie. Nevesta žiari, jej šaty sú vegánsky
kožuch z lupinusov a svetla. Včela pristane
na dlani. Priznaj si, ako si bezbranný, slabý.
Z rádia sa ozýva: *Let it snow, let it snow let it.*
Ktorá včela by si bola? Včela Medonosná alebo Smrto-
Nosná. S týmito včelami sa nedá budovať žiadny
štát. Vzduch je teplý, pobrežie modro žiari.
Oznamuje, čo neskôr prinesie záplavy a búrku.
Pínia pri dome vie toho o storočie viac.*

Hore v dedine je vírus, hovorí Italo, držiac v ruke obité liatinové vedro. Mela, starodávny plod zo storočia rúk. Podá nám jablko. V tráve zakladajú farby svoj stonásobný oheň. Varíme zeleň pahorkov. Dcéra opustila svojho muža. Nechcela stáť pri sporáku, hovorí. Teraz máme pohromu, na krku máme drahého psa. Stál viac peňazí ako tri prasatá. – Čo teraz budeš robiť? Budem pestovať olivy. Ak mi niekto podupe hriadku, zasadím ich znova. Do toho muža sa vplíži hniloba. V hlave to bude mať na kašu. Sa z toho nespamätá. Potom ukáže na krehké kmienky, vláknitú kôru. Toho roku toho z úrody veľa nepozbierame. Akoby na strome viseli uschnuté zajačie bobky. Boh je čoraz menší, je ako hrášok. Naša Zem žije pod cudzím hmatom. A my ešte nevieme ako nás bude objímať Mesiac, keď nastanú chladnejšie noci.

TOM SCHULZ

Niekedy myslíme na mŕtvych s ľahkosťou.
Ako za letného dňa sedeli pri mori pod slnečníkmi.
Jedli zmrzlinu ako žmurkali.
Videli vlny, mysleli na modrú farbu. Ako si čítali
brakový románik, veľká literatúra im pripadala vzdialená.
Voda a farby sa menia, červené a
čierne ruže. Kameň zhltne všetky mená
znaky, dátumy, zvetrajú v rose. – Nech zodvihnem
ktorýkoľvek kmeň, leží pod ním pominuteľnosť.
Jedného dňa nás Zem opustí. Jedného dňa vytryskne
zabudnuté. Vezmem kameň z tvojho
srdca. Spomínanie na bezoblačné nebo.
A nohami sme sa odrazili od zeme,
vyplávame smerom von. Premiešame chlad, vetry
od mora, tejto zimy na Jadrane.

*Netopier preletel domom starých rodičov.
Zľakla si sa ako ja, nerátali sme s ním.
Zrazu vyletel zo skrýše, v ktorej sa skrýval pred
svetom. Skrýval sa? Pohľad na záhradu,
stare korene viniča sa rozpadávajú augustové
stromy sú chore. Keď Nonna ešte štrikovala
šál? Jeseň prináša predčasnú smrť
sršňom a osám. Kto teraz prekročíprah,
kto si posadá okolo stola? Prví ľudia
čo sú tu pred koncom tejto Zeme?
Slovo čas existuje, ale čas už nie je.
Prežívame slová z višňovej krvi, oberáme
zjazvené jablká z krajiny vošiek.
V noci počujeme spievať sopranistky v tráve.
Škrekot netopierov, ako keby nás privolávali.*

TOM SCHULZ

Nikto nezomrel pred iným. Všetci žili.
Polievali kvety, vkladali bankovky do mrazáka.
Nezomriem pred tebou, ty nezomrieš predo mnou. Nikto
nezomrie jeden pred druhým. Ani jeden po druhom. Všetkých
bude kolísať zemské dno, všetci raz budú
bozkávať bazalt a stred brucha.. Nemocnica na
rohu ulice všetkých prepúšťa a všetci vychádzajú s kvetmi
vo vlasoch, všetci sú mladí a starí. Každý odštipne lístoček
bazalky, každá počúva hudbu. Všetci sú vo vnútri a vonku
tiež krásne ako všetci žili. V šálke je voda, v
kanvici je káva. Nezomriem pred tebou, ty nezomrieš
predo mnou. Biela pekárň rozdáva deťom zvyšky
koláčov, z mozaík volajú jelene a kravy. Cirkus, kolotoče
a kaukliari zostanú ešte dlhšie v meste. Uvidíš,
ako vkročím do domu. Ja uvidím, ako otváraš dvere.

Zem nás zdvíha, padáme Vesmírom.

Zliezame dolu kopcami. Mnohé je nevy povedané a nedá sa o tom písať. Nerozhodné, zmätené nebo dvere z trnístých kríkov a chrastia. Každý deň prichádza pes so železným obojkom. Niekedy na seba voláme. – Tráva, ako oveľa mladšia sestra. To, že sa dá zaobísť aj bez nás. Prit'ahovaní morom, priepustní a ľahkí. V topánkach piesok, drobné kamene. Zábrany, strachy. Všetkého je menej. Straky prevzali nadvládu. Dažd'ové pásma a sprievodné lode nám zostanú. Pobrežie neexistuje z centrálnej perspektívy. Láska nie odnikadiaľ. Je nás málo. Zem nás zdvíha. Kde zostaneme ležať – kde sme boli opustení. Tam treba trieť to miesto a vlákno šťastia vydrží.

TOM SCHULZ

Briefe aus der Roten Wüste

Geschrieben von Winter 2020 - Frühjahr 2021,
Acquaviva Picena und Berlin.

Wir haben das Frühjahr übersprungen, es fand ohne uns statt. Als wir nach Monaten wieder das Haus betraten, stellten wir fest, dass Spinnen, Grashüpfer, Stinkwanzen darin wohnen. Wie hatten sie überlebt, wo doch im Ort Menschen gestorben sind? Aber die Bäckersfrau lebt, ihr uraltes Mütterchen.

Wir hatten uns an uns gehalten. Der Tag ist jetzt vierundzwanzig Stunden lang einschließlich der Nacht. Was zu ernten sein wird? Die Sommerfrüchte, die zarten Bergpfirsiche. Alles ist höher gewachsen. Ein kleines Dickicht wartet und gähnt. Kraut und Rüben haben uns vertrieben. Mohn und Schlaf, die Speise der Trank - zu vergessen? Was ist aus den Männern geworden die den halben Tag Karten spielen? Das Land ist beständig es träumt nicht, und die Äste wachsen weiter. Der Oliven- Baum wirft seinen Schatten, das Licht bricht durch die Zweige. Angelos Bar steht einfach offen, als sei nichts geschehen.

Als wir durch die Rote Wüste gingen, standen Beamte am Wegesrand. Keine Propheten im eigentlichen Sinn. Sie sagten: Haltet Abstand voneinander. Bleibt einander fern. Geht nicht eurer Wege, grabt ein Loch, verkriecht euch darin. Wir glaubten ihnen: Die Vernunft ist eine Blume in den Sümpfen. Der Himmel aus Staub. Die Sonne, eine Weltbank. Das Firmament, ein Schrottplatz für die Sterne. In der Roten Wüste gibt es Haltestellen und Schnellzüge fahren zu einem Punkt ohne Wiederkehr. Der Tod ist praktisch. Wenn einer stirbt, kommt er in die Schlag- Zeilen. Die hohlen Männer befehlen dem Leben aufzuhören. Alle Farben sind gleich. Schwarz ist der Glauben. Schwärzer jede Hoffnung. Wenn jemand von Liebe spricht steckt man ihn in ein leeres Zimmer. Wir sind es, wir sind die Liebenden in den empfindlichen Wüsten.

TOM SCHULZ

Brot, und Wasser aus der Wüste. Was würde Vater tun wäre er noch da? Er hortete sein Leben lang Lebensmittel. Kaufte die Sonderangebote für Kaffee, Dosenmilch, Tüten- Suppen.

„Etwas Warmes braucht der Mensch“.

In den Schränken war für alle Zeit ein ewiger Vorrat.

Wir, Nachkriegsdeutschen, häkelten Schutzhüllen für die Klo-Rolle. In unserem Zweitakter wackelte ein Hündchen auf der Hutablage mit dem Kopf. Heute, im Jahr 2020, horteten wir wieder. Was würde Vater tun? Hätte er auch dreißig Rollen Zewa-Wisch-und-Weg in den Einkaufswagen gelegt?

Aus zwei Metern Entfernung sieht man das Individuum einen Karton Sojamilch nach Hause schleppen. Wir alle haben Angst vor den Uhren in uns, dass alles still steht. Die Zeit ist nicht mehr unser Freund. Verletzlich sind wir, allein hüstelnd hinter den eigenen vier Wänden.

Alle Augen warten auf dich, Frühlingshafte. Auffliegende wenn die Nacht naht, noch in der Mittagssonne Schlafende wie eine versunkene Stadt, wie eine vergessene Zeile in der Alfama. Im Flattersatz zwischen Mai und Marienkäfer. Zwischen Muse und Musikalischem Opfer. Wenn du jetzt aufwachen würdest, wäre das Haus eine stillende Frau, die ihr eigenes Kind geworden ist. Die einen Baum aufzieht und den Strauch ernährt. Welche Frucht ist in uns? Alle Hände warten auf dich, und wir müssen die Feigen von ihren Dornen befreien, bevor wir die Süße schmecken können. Im Kühlschrank steht kein Glas mit Pflaumenmus - und nichts ist kälter als die Abschiede vor dem Morgen. Was du siehst mit geschlossenen Augen, wie jemand die Straße entlang geht, wie ein Hund einem Mädchen nach läuft? Alles, was hinter den Lidern liegt, alles was dunkelt, fragt nach dir.

TOM SCHULZ

*Wenn sie lächelt, ist sie schön wie der Sohn des Zimmermanns.
Sterblich schön, weiß sie, dass das Brot, die Hostien nicht reichen.
Und, dass die Tränen echt sind. Ihre Gebete richten sich an das
Katzengras, das Bildnis eines jungen Mannes. Wir sind sorgsam mit
dem Wasser, trinken das Glas aus mit Verstand. Sie weiß, dass ihr
Mann Gemüse schält, es weich kocht. Weich, wie meine Hände sich
an deine Haut erinnern. Nur der Reis bleibt körnig. Freitag gibt es
Räucherfisch. Die Speisekammer, gefüllt mit Dingen, Ahnungen,
Dörrfleisch. Herr, erlöse uns, von Dosen, Einweckgläsern! An Palm-
Sonntag läuft ein Mensch neben einem anderen her. Kein Auto rollt
vom Band, ein Zeisig singt. Dann wird es still. In der Küche sitzt seit
Wochen eine Mumie. Die Lufträume geschlossen. Entfernung ist nur
eine Strecke. Wir erinnern uns an den ersten Satz der Schwerkraft.*

Wir sind nackt die kleinen Zwiebeln oder Birnen
je nach Übersetzung. Schwarzwurzeln aus der Erde See-Obst,
hauptsächlich nackt. Wurzeln, die in Luft und Wasser gewachsen
sind. Je nach freier Nach- Dichtung. Wir wurden gesät und säen,
unsere Hände teilen und teilen mit. Wir sind die Säenden, sagst
du. Im ersten Monat liegen Zweige auf dem Boden.
Jemand hat den Mond gekämmt. In Gewändern aus Schlaf und
Reif bewegen sich die Bäume.
Wieso bist du, spät, noch einmal aus dem Haus gegangen?
Die Tiere haben sich gehäutet und die Zwiebeln. Die Türme,
von einem Schrei auf- geweckt, stehen abseits. Wir sind Nacht
und voller Tränen, Birnen oder Blumen, je nach Zeilen- Trennung
- viele Silben: wie fehlst du mir?

TOM SCHULZ

Die Tage werden nun schon dunkel und der Tee wird kalt. Die halbe Sonne und das halbe, nach wenigen Stunden, trockene Brot. Die Riesen-Tomaten, eine Gabe aus Rafaelles Garten, haben wir aufgeschnitten, Ränder einer roten Zone. Fleisch und Saat — es kommt nicht von Gott, sagen die Leute oben im Dorf. Wir sind Komplizen in der Dämmerung. Wir sehen die Zeichen überm Hain; der Drache leuchtet. Schwefel, Nebel, Novemberregen - alles verlandet. Wenn ich am offenen Fenster stehe, und die Luft von Holz-Rauch über Acquaviva einatme durch die Nasenlöcher liegt über dieser Erde nichts Sanftes mehr. Betörend nur, was in den Abendstunden leise zittert, Fell abwirft. Du weißt ja, eine abgetrennte schwarze Hand schreibt Zahlen, die umher getragen werden.

Die Winterbienen, von denen wir hören, sitzen auf den weißen Blüten. Ihre Rüssel saugen und sagen, ihr seid spät dran. In diesem Dezember bleiben die Palmen sanft und die Kartoffelpflanzen recken ihre Hälse. Der Kopf eines jeden, der lebt bricht durch die Erdkruste. Wessen Erde? Das sagt keiner. Die Braut ist strahlend, ihr Kleid ein veganer Pelz aus Lupinen und Licht. Eine Biene landet auf der Handfläche. Gib zu, du bist wehrlos, schwach. Aus dem Radio klingt: Let it snow, let it snow, let it. Welche Biene wärest du? Honigbiene oder Todeskünderin. Mit diesen Immen ist kein Staat mehr zu machen. Die Luft, warm, die Küste leuchtet blau. Kündet, was später Flut und Sturm bringen werden. Die Pinie am Haus weiß um ein Jahrhundert mehr.

TOM SCHULZ

Wir denken an die Toten manchmal mit Leichtigkeit.

Wie sie an einem Sommertag am Meer unter den Sonnen-
Schirmen saßen. Eis aßen, wie sie blinzelten.

Die Wellen sahen, dachten an ein Blau. Wie sie in einem Schmök-
er lasen, ein großes Werk schien ihnen fern.

Das Wasser und die Farben ändern sich, die roten und die
schwarzen Rosen. Der Stein schluckt alle Namen Zeichen, Daten,
verwittern im Tau. — Welchen Stamm ich auch aufhebe, darunter
liegt das Ephemere. Eines Tages verlässt uns die Erde. Eines Tages
bricht das Vergessene auf. Ich nehme den Stein von deinem Her-
zen. Das Erinnern an einen wolkenlosen Himmel. Und wir haben
die Füße vom Boden abgestoßen, wir schwimmen hinaus. Durch-
wühlen die Kälte, die Winde vom Meer, in einem Winter über der
Adria.

Durch das Großelternhaus flog eine Fledermaus. Du erschrakst wie ich, wir hatten nicht mit ihr gerechnet. Sie flog plötzlich aus ihrem Versteck vor der Welt. Versteckte sie sich?

Blick auf den Garten, die alten Rebstöcke zerfallen die Augustbäume krank. Wenn Nonna noch strickte an einem Schal? Herbst bringt den frühen Tod für Hornisse und Wespe. Wer tritt jetzt über die Schwelle, versammelt sich um den Tisch? Die ersten Menschen vor dem Ende der Erde? Das Wort Zeit existiert, doch die Zeit nicht. Wir kauen Wörter aus Sauerkirschblut, pflücken gekerbte Äpfel aus dem Reich der Blattlaus.

Nachts hören wir die Gras-Sopranistinnen singen. Die Schreie der Fledermäuse, als riefen sie uns.

TOM SCHULZ

Oben im Dorf ist das Virus, sagt Italo, einen verbeulten Guss- Eimer in der Hand. Mela, eine alte Frucht aus dem Jahrhundert der Hände. Er reicht uns einen Apfel. Im Gras liegen die Farben ihr zifaches Feuer. Wir kochen das Grün der Hügel. Die Tochter hat ihren Mann sitzen gelassen. Sie wollte nicht an den Herd, sagt er. Jetzt haben wir den Salat, den teuren Hund an der Backe. Er kostete mehr als drei Schweine. — Was tust du jetzt? Ich ziehe Oliven auf. Wenn einer das Beet zertrampelt, pflanze ich neu. Die Fäule kriecht in den Mann. Im Kopf wird Matsch. Geht nicht rauf. Dann zeigt er auf die fragilen Stämme, fasrige Rinde. Wir werden kaum etwas ernten in diesem Jahr. Als hingen vertrocknete Hasenköttel im Baum. Gott wird immer kleiner, ähnlicher einer Erbse. Unsere Erde lebt unter dem fremden Griff. Und wir wissen noch nicht wie der Mond uns umhalst, wenn die kälteren Nächte nahen.

*Niemand ist vor dem anderen gestorben. Alle haben gelebt.
Die Blumen gegossen, die Scheine in den Tiefkühler gelegt.
Ich werde nicht vor dir sterben, du nicht vor mir. Alle werden
nicht voreinander sterben. Auch nicht nacheinander. Alle werden
geschaukelt vom Grund der Erde, alle werden einmal den Basalt
küssen und den Bauchnabel. Das Krankenhaus an der Straßen-
ecke entlässt alle und alle kommen heraus mit Blumen im Haar,
alle sind jung und alt. Jeder zupft ein Blättchen vom Basilikum,
jede hört eine Musik. Alle sind innen und außen auch schön, alle
haben gelebt. In der Tasse ist Wasser, in der Kanne Kaffee. Ich
werde nicht vor dir sterben, du wirst nicht vor mir sterben. Die
weiße Bäckerei verschenkt Kuchenreste an Kinder, von Mosaiken
rufen Hirsche und Kühe. Zirkus, Rummel und Gaukler bleiben
noch länger in der Stadt. Du wirst sehen wie ich das Haus betre-
te. Ich werde sehen, wie du die Tür öffnest.*

TOM SCHULZ

Die Erde hebt uns auf, wir fallen durch den Weltraum. Klettern die Hügel hinunter. Vieles ist offen, und nicht zu schreiben. Der unentschlossene, verwirbelte Himmel die Türen aus Dornbüschen und Gestrüpp. Jeden Tag kommt der Hund mit dem eisernen Halsband. Wir rufen uns manchmal. — Gras, wie eine späte Schwester. Dass wir verzichtbar sind. Vom Meer angezogen, durchlässig und leicht. In den Schuhen Sand, kleine Steine. Schwellen, Ängste. Alles wird weniger. Die Elstern haben die Herrschaft übernommen. Regenbänder und die Begleitschiffe bleiben aus. Die Küste gibt es nicht in der Zentralperspektive. Liebe, nicht von woher. Wir sind wenige. Die Erde hebt uns auf. Wo wir liegen blieben - wo wir verlassen waren. Da ist die Stelle zu schürfen, und der Faden des Glücks hält.

Wildlife Crossing [Wildwechsel]

After your loins punished me
with the vast coolness of absence
I began to exhaustively stroke
the animals in the room

I hatched a plan, to let
the green between
the booby-traps grow wild
there where you would never sleep again
in the evergreen light of greenery

I could hear both goldfinches
in the tree from my loft
bed, how one clove the other's mouth
with its beak *naughty or nice,*
sugar and splice

The dogs saw through me and saw
me through, making sure I wouldn't . . .
panting from hole to hole

TOM SCHULZ

Your breasts still beckon me
I keep driving around all the onion domes
in the square and thinking

the viaducts have done
what they could, aboveboard and beyond
The sky is garbage-bag blue

Without you I cannot see
the sea o but wait, the ships
are sailing with their inflamed roses
to luff and to lee

Late Spring Day [Vorsommertag]

The rigor of combed-back hair
(a blurry shot in the cerebellum album)

The recollection is a train in the mountains
into silence, a missing scene
from a Bergman film

while you are now walking
a child through the city
(park next to the magpies
in the second row!)

I'm looking
forward to summer
(thanks to the eyeglasses)
the serene traits of the senior elephant
of a youth group of slaphappy dogs
The clusters of trees on the median
give me a green rush

Oh this evening is getting
an exclamatory face that won't
light up any magazines

TOM SCHULZ

Light I said, an excitement
that it will become, an eye
that like a match, like a fluttering,
like a heartquake high
on the Richter snail, the language of love
is in braille

“Would you care to get symbiotic with me?”

The language of love
is a palimpsest, a simultaneous
translation missing
an ear canal

The farewell melody, we'd know it anywhere
on the very last groove of a B-side

*can you cry for a shadow
like I cry to you*

Poem for O'Hara [Gedicht für O'Hara]

A sky so July-colored
with strawberry fields for ever

We had had one too many

thoughts about the coal-bed, about the marl

and the white sand, and then one day
we died, right by the edge

of the sea (in the drawings
by Larry Rivers, naked)

Slowly I step into the form
of a May-wine and lie very lightly
on the tips of the tongues of a few women

I am the liana, you said
a runaway virgin forest of feeling

TOM SCHULZ

I am a sip of the water
that must be spilled
The weakness of the reason-pagoda
as the flesh-melon flinches

I shall live to finish this cigarette

(the rapture in a face
that captured me)

When we woke, the morning
was a vast open mouth
that words were floating through

Since we have faded
let's fade away

Heel Bar [Absatzbar]

Get a job
or be Rilke

Come on up to the large, roomy sand
bar, just sayin'
(from a poem by)

We're just the children of nosey parkers
just shot-down one-night stars
just atomized magnolias

From each accordion to his ability
(Seemann, lass das Träumen)

My soles squeak, and I can't walk
any quieter through Bavaria

The shoes that they loaned me
cried for crocodiles

We turn on our hooks
après nous le delusion in the parking garage

And after the stores close we cook
the industrial park's goose

TOM SCHULZ

I love it when you get on my
nerds, and let's diss

this thing called the present, the ture the fu
We'll steal it too and lock it up
in a zoo

Us adieu-sayers on the Azores
we're just shared balconies with architraves
just tearful dried-up cisterns

Suni we are falling through the night
like empty bottles through an elevator shaft

Welcome to Quality of Life [Willkommen in der Lebensqualität]

What is the city doing?
Digesting

Where the bitches
walk their dogs
in the English Gardens

The tendency to anomalies
We go behind our own shadows
so satiated, so pissed off, so expectorated

The star that leads us home
glows from Hadern to Unterschleißheim

where a tin-tongued devil was on your tail
with hart and stole, Hateful and Gretel

At night you hear the girl students
coughing gently behind the walls
of the one-party apartment

and none of them can do another thing
about the against-the-other-
ness of the other

Here you stand knowing the mountains
breathing down your neck are a consolation

and here, my dear, your poems are doomed

TOM SCHULZ

All-Night Drugstore [Nachtapotheke]

Two women in the middle
age, dissipated in fine-grained
grayness, how they just sit there and sleep

with each station: deeper, blurrier
they ride home from work:
Arbeit macht frei
“just like Mom used to make”

And we, a serendipity
no one has accused us of
capitalism

We had begun to hail
Mary in the rush
hour traffic we stumble
home

ich lasse dich nicht, du segnest mich denn

(and here it comes again, morning
with its magpie in its tree)

We could down each other
to the last drop,
codeine-darling!

The global
bar, the moon is open
24/7, behold
the bouncer's scarface

like that time over Nepal, as stars
checked in and checked out, the big
apple, you ordered two
garlic-rubbed
snakes (the Chinese banquets)

At gas stations we kept losing our
pawns, men with power

of attorney, and our queen
abnegated

in the lunar orbit between accident
and occident

All non-places ("continuous destabilization")
were named either Atlantis or Erkner

TOM SCHULZ

The Wonderful 29th of November [Der schöne 29. November]

for Rene Hamann

The twigs of shrubs
circumcised like boys whose mouths
a fist will close

Wrecking yards, canceled parks
and in the next twenty-four hours black film

This is how the winter makes armies of us
bodies into an iron curtain

I slept alone with cold
pacing my room for days

*I've gotten so old that
I now understand parts
of women*

On the streets no one's around
the civic streetlamps, the bus
stops with their swans, the wide-open lakes

Behind the id a door closes
all by itself, and when I appear
in the cone of light with rice beer

the classical bassist from the back
building sees me, but which string
when she segues
and later, on her back,
the oval coffin

The city with its vandalized eyes
where the vanished of the markets
the squares and the arcades are all to be abandoned

When you grow up you commit
adultery in the winter-gardens
walking behind
the one face made of loneliness
and snow

TOM SCHULZ

Night Piece [Nachtstück]

Eavesdropped on the spot
of the heart's pedal and hammer

If you were to give up counterpoint
Silence after John Cage is no longer

silence, shattered hallelujah
sacral partition out of which blood

fired off with all the dark
images of the way home
to the parental row house as a child

minus the black ice you felt in your bones
minus your polar inner world
in which I, godfather of the unborn

The woods pass through me
minus the bears in the enclosure

The dead, who await our arrival
faded memorial for Richard Brautigan

at the rain piano for four hands
October, November B-flat minor

I am the window
something shines through
the dirty film all over it

I am the frosted glass
the drop of opium under the tongue
the graying temples of the temple tree's
valse triste

TOM SCHULZ

Waste, the Day (Vergeuden, den Tag)

Whatever you do, do it
to cheerful forgetfulness:
it all blossoms with no memory at all

(behold the wild thyme
in the lumbar regions of a pre-Provençal night)

There is no haven in the haven
only the dew and the dewlaps

there is no longer no longer

There is no longer
the “sell by” sticker on a swordfish
in a seaman’s supply store

how deep is the ocean
(at an unclear spot
where the text has a screw loose
and the poet shit for brain-
sausage)

I cheat loss just as I cheated with
losses in the roadstead, where the rocking
made me nicker like a rapt taxi-nag

What you don’t let go of, let it go
into cheerful raptures

The forgetfulness of a street corner
which I was

like you in front of the ice cream parlor:
a jumbo shrimp with mint chocolate chip

The gnostic worm, the glow
-ing filaments of a streetlamp colony

Count me among the berries
Count me among the quinces

Make me flutter
against the flapping blackbird habit

TOM SCHULZ

Ben Nevis, Glasgow

You pointed at the whisky wall
with two fingers, Missy MacCallan

I was a squall from Islay
I came over from Lewis as a field of rain

In the glasses stood the holy
ghost, it lit up twice

my evil twin
caused Highland Park to quake
(but I'm an untraditional boy with no pipe)

Leave the salt-drunk sea its bliss
till the Bruichladdich lays the bar low

Pull the Bratentweed out of the Kelvingrove
and dance with me in Westend's foolish bars

And the Kunst won't talk to you

Doff your hat for the drinkers from the pier
my dear! They made a memorial

of our bench in the gardens of rampant
hemlock

Ivy, posthumously *don't kilt me*

Belle de Jour (Belle de Jour)

She came on a day when the violets
pounced, the windows cast off
their crosses, God was once again
a moving violation

Toward heaven meant:
a black Friday, all the way down
to your underpants, the collapse
of all banks, people were burgling
their own homes, they vanquished
the threshold, it went from me to euphony
150 million or more

With the tip of the tongue
money was obliterated!

She came on a day when the roses
flew over the pond, when the legislature
went out the window, in bad
German she straightened out two stock marketeers

She went to town
the cypresses were cracking

And this was written to the dream:
God was once again
a supersonic machine

translated by Donna Stonecipher

TOM SCHULZ

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Tom Schulz
- © translations into Slovak: Elvíra Haugová
- © translations into English: Donna Stonecipher
- © Ars Poetica, 2021

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vlčkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Slovak proofreading: Eva Judová, Jana Dudková
Graphic design & layout: Lívia Kožušková

ISBN 978-80-89963-25-6

www.arspoetica.sk
www.facebook.com/ARS.POETICA.sk
www.versopolis.com

ars'poetica®
international poetry festival
& publishing house

HLAVNÍ PARTNERI

u. fond
na podporu
umenia

BRATISLAVA

irop
Integrovaný regionálny
operačný program
2014 - 2020

**MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

TRINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

Európska únia
Európsky fond regionálneho rozvoja

PARTNERI

[v]klub
NÁRODNÉ OSVETOVÉ CENTRUM

**univerzitná knižnica
v bratislave**

VŠMU
VYSOKÁ
ŠKOLA
MÚZICKÝCH
UMENÍ

**KINO
LUMIERE**

**Flanders
State of the Art**

**ASOCIÁCIA
SLOVENSÝCH
FILMOVÝCH
HLUBOU**